treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 420 | Barcelona, 2 de setembre de 1.975 | Preu: 10 pessetes

Editorial

El decret-llei contra el terrorisme

Una darrera trinxera del búnker

Si haguéssim de creure la propaganda franquista que vessen les informacions de televisió i ràdio, estaríem convençuts que el món sencer es veu submergit, aquests dies, en una onada de violència terrorista, epidèmia de la qual cap país no s'escapa. El decret-llei contra el terrorisme adoptat pel govern espanyol seria -segons aquesta propaganda- un instrument idoni per a combatre al nostre país aquesta malaltia universal.

La campanya, però, és completament falsa i demagògica. En primer lloc, el "terrorisme" contra el qual s'adreça el decret-llei no és el terrorisme genèric que s'ha estès darrerament pel món, sinó una reacció crispada i minoritària contra la dictadura feixista que oprimeix els pobles d'Espanya: és, per tant, un "terrorisme" molt específic que neix directament de la manca de llibertats a Espanya. En segon lloc, el decret-llei no s'adreça únicament ni principalment contra aquest "terrorisme", sinó també -segons la lletra del decret- contra "el comunisme, l'anarquisme i el separatisme" i els qui col.laboren amb ells, la qual cosa equival, en la pràctica, a tota l'oposició democràtica, sigui pacífica o violenta. Els dubtes que hagués pogut suscitar la lectura del decret han quedat dissipats amb la seva primera aplicació: el segrest de cinc setmanaris que no tenen res de terrorista, anarquista, comunista ni separatista. Aquests cinc segrests han destruït, des del primer dia, la falsa imatge contraterrorista que el règim ha volgut donar del decret-llei, i han posat en evidència que la mesura -que és un autèntic estat d'excepció- és un atac no sols contra l'oposició violenta al règim, sinó contra tota l'oposició, contra el moviment democràtic i contra els propis homes del sistema de posicions evolucionistes.

El decret-llei culmina la victòria de la línia ultra en la lluita encoberta que ha enfrontat dintre del mateix règim els partidaris d'un evolucionisme tendent a "liberalitzar" políticament el país i els partidaris de reprimir tota manifestació democràtica i de governar amb la força nua. La victòria -momentània- dels ultres es manifesta també en la

(passa a la pàgina 2)

Salvem Garmendia i Otaegui!

El 28 d'agost es celebrava prop de Burgos el consell de guerra contra Garmendia i Otaegui, acusats de la mort del guàrdia civil Posadas. La sentència ha estat dictada: condemnats a mort.

El mateix dia, responent a la crida de la quasi totalitat d'organitzacions polítiques basques, uns 50.000 treballadors de Guipúscoa i 20.000 de Biscaia anaven a la vaga -que ha estat general en algunes localitats, com a Tolosa- en solidaritat amb els dos acusats. Nombroses manifestacions de carrer han acompanyat la vaga, i s'han produït enfrontaments amb la força pública. A Hernani es van formar barricades; quatre persones almenys han estat ferides de bala.

Amb aquesta esplèndida manifestació de masses el poble basc ha reafirmat la seva irreductible voluntat de lluita i la seva disposició a defensar els qui lluiten fins al sacrifici de la vida per la llibertat del País Basc. Però alhora el poble d'Euskadi ha desafiat el Decret-Llei sobre terrorisme tot seguit de la seva promulgació, demostrant que és possible convertir el decret-llei en paper mullat amb l'acció unida del poble.

Més de tres-cents presos polítics de diverses presons espanyoles s'han

(passa a la pàgina 2)

Editorial (continuació)

derrota que ha sofert la imatge, creada laboriosament per l'Arias, d'una successió juancarlista capaç d'obrir les portes a la liberalització del país. La credibilitat democratitzadora de la successió juancarlista ha sofert un retrocés gravíssim, perquè els ultres, en certa manera , s'han "apropiat" de la perspectiva successòria, fent-ne un element de pur i simple continuisme del règim actual.

Què pretén el decret-llei? Pretén dotar la policia de més instruments repressius i de més llibertat de moviments i elevar-li la moral; pretén emmordassar la premsa; pretén crear un clima de temor i intimidació per fer retornar el moviment democràtic a les catacumbes.

Però aquestes pretensions són irrealitzables. A curt terme, evidentment,el decret pot causar perjudicis a les forces democràtiques. Però pel fet mateix de demostrar de la manera més brutal i descarada que el franquisme no té altra política que la repressió,no fa més que accentuar la urgència de posar fi a la dictadura. Mentre la societat es debat en múltiples problemes, problemes econòmics, inflació i atur, dificultats a l'agricultura, dèficits escolars i sanitaris,i tants altres, agreujats tots ells per l'absència de llibertats polítiques que impedeix al poble participar activament en la recerca de solucions, la dictadura proclama amb aquest decret que no l'interessa la solució dels problemes sinó únicament mantenir-se al poder al preu que sigui, encara que això porti el país al desastre.

La intransigència ultra, però,accentua les contradiccions al si de la classe dominant i al si de les mateixes forces del sistema. Augmenta les dificultats del govern i el seu aïllament. El distanciament de Fraga Iribarne i els "fedisarios", que es neguen a jugar el joc de les associacions, n'és la prova més destacada, a la qual cal afegir la tebior manifestada darrerament per homes com Silva Muñoz i Cantarero i les tensions que el decret-llei ha provocat al si del mateix govern. D'altra banda, el decret-llei ha de crear dificultats entre el govern d'un cantó i, de l'altre, l'Església, la premsa, la magistratura, els advocats i les pròpies forces de repressió (les quals, si d'una banda es poden sentir protegides pel decret, es veuen també sotmeses a fortes pressions disciplinàries).

En aquests moments les forces més pròximes al poder tenen la greu responsabilitat de fer tot el possible per frustrar l'aplicació d'un decret-llei catastròfic per al país.La seva inhibició davant del cas seria incomprensible,perquè el decret també els perjudica. I seria interpretada com una defecció còmplice. El decret només beneficia el búnker, és essencialment un decret de defensa de la dictadura, i obliga totes les forces que són fora del búnker a iniciar una convergència sense exclusions que posi terme a la dictadura. Les forces de l'oposició democràtica, en aquesta circumstància, haurien de superar tota reserva de cara a una unitat immediata i operativa. L'hora és greu i exigeix esperit combatiu i unitari.

Les masses populars no seran aturades pel decret-llei. La vaga de dotzenes de milers de treballadors bascs iniciada el dia mateix del procés de Garmendia i Otaegui, desafiant obertament el decret, és un indici de l'estat d'ànim del poble. Es tracta ara de seguir endavant, de manera oberta, sense clandestinitzar-se, amb tota mena de reivindicacions concretes pels salaris, contra l'encariment i l'atur, per millors condicions de vida als barris, per totes les exigències pendents, en la perspectiva de grans accions generalitzades que desemboquin en una Acció Democràtica Nacional.

L'acció del poble desbordarà el decret-llei. I acabarà imposant la nova política antiterrorista que necessiten els pobles d'Espanya: les mesures destinades a acabar amb el primer agent terrorista del país,que és el règim franquista, un règim que oprimeix, que té les llibertats segrestades i que aplica la tortura i l'assassinat als qui s'alcen contra les seves injustícies.

(ve de la pàgina 1)

Salvem Garmendia i Otaegui!

declarat en vaga de fam indefinida fins que es commuti la pena a Garmendia i Otaegui i per tal de bandejar l'amenaça que pesa damunt d'altres 23 presos condemnats, o susceptibles de ser condemnats,a la pena capital.

Els pobles d'Espanya i l'opinió pública internacional s'estan mobilitzant activament per impedir el crim.

No podem perdre ni un minut. Que Catalunya sencera manifesti un cop més la seva solidaritat amb Euskadi! Alcem a tot arreu un clam contra l'execució de Garmendia i Otaegui a través de vagues i manifestacions, per mitjà de cartes i telegrames de petició d'indult, a través de totes les formes, legals i il.legals, d'acció!

Barcelona, 30 d'agost de 1.975

El Comitè Executiu del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Progressos unitaris

Enguany l'estiu ha estat ric d'activitats unitàries de l'oposició antifranquista. La JUNTA DEMOCRÀTICA ha tingut un primer contacte amb la PLATAFORMA DE CONVERGÈNCIA DEMOCRÀTICA, del qual dóna notícia "Mundo Obrero" núm. 25 (agost 1975).

D'altra banda, publiquem el comunicat conjunt de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA i la JUNTA DEMOCRÀTICA DE GALÍCIA que,per raons independents de la nostra voluntat,no ens fou possible d'incloure al darrer "Treball":

Reunides a Catalunya una Delegació de la Junta Democràtica de Galícia i una altra de l'Assemblea de Catalunya, acorden de fer públic el següent comunicat, en gallec i en català:

1r. La Delegació de l'Assemblea de Catalunya manifesta que, d'acord amb el punt 4 de la Declaració de la seva Primera Sessió ("la coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica"), té el decidit propòsit d'establir contacte amb totes les forces que representen políticament Galícia. Les dues delegacions lamenten que, per raons tècniques, no hagi estat present en aquesta primera ocasió la totalitat de les organitzacions i corrents d'aquell país.

2n. Les dues Delegacions han procedit a una anàlisi de l'actual moment polític a l'Estat espanyol i han valorat les seves coincidències entorn dels punts següents:

a) La constatació d'una problemàtica comuna entorn del fet de les nacionalitats a l'Estat espanyol. En aquest sentit s'ha expressat la necessitat d'una coordinació més gran i especial de les polítiques de Catalunya, Galícia i Euskadi.

En aquest moment concret, les dues Delegacions manifesten la seva solidaritat total amb la lluita del poble basc.

b) La identitat de criteris sobre la necessària coordinació de les lluites de masses per aconseguir la ruptura democràtica, considerada com a única alternativa enfront de qualsevol maniobra continuista.

3r. La Delegació de l'Assemblea de Catalunya reitera el seu desig de mantenir un contacte estret amb totes les forces polítiques gallegues i les dues delegacions confien que en les seves properes reunions participi la totalitat de les formacions polítiques i socials de Galícia.

Catalunya, juliol de 1975.

ELS COMUNISTES I EL TERRORISME

L'escalada de la violència terrorista durant les darreres setmanes per part principalment del règim però també d'alguns grups d'oposició inquieta l'opinió pública i reclama un esforç d'esclarimont polític. Si la significació del terrorisme franquista és ben clara -provocar la docilitat del poble a través de la por, particularment ara que el règim se sent feble i veu amenaçada la seva continuïtat i successió-, no és gens clar el sentit de la violència individual desfermada per alguns grups, que darrerament ha adquirit formes gratuïtes i provocatives (les quals fan pensar en autèntiques provocacions policíaques).

El ministre de Governació García Hernández ha acusat calumniosament el Partit Comunista d'Espanya, amb motiu de l'enterrament d'una suposada víctima del FRAP, de ser culpable de la mort de guàrdies civils. S'ha parlat també d'"instigadores ideológicos". García Hernández sap tan bé com ho sabem nosaltres i com saben els aliats antifranquistes del PCE i el PSUC que la nostra política és decididament contrària i incompatible amb el terrorisme. I això no és nou en el moviment comunista. El socialisme marxista ha condemnat sempre la violència individual, l'atemptat personal i el terrorisme, com a instruments polítics no constructius, que difícilment susciten l'acció revolucionària de les masses i no les ajuden a alliberar-se de la seva passivitat i a sentir-se i esdevenir protagonistes de la lluita política. I també com a pràctiques que els poders reaccionaris han utilitzat sovint com a pretext per a reprimir durament els moviments democràtics i avançats.

Lliçons del passat

Els comunistes, a més, tenim avui altres motius per a rebutjar el terrorisme i per a tenir una actitud més cauta que abans davant de la violència en general. Les experiències revolucionàries han revelat falses les il.lusions segons les quals la revolució ha de començar per destruir-ho tot, fer "taula rasa", i construir sobre les ruïnes una societat nova i flamant. La història ha mostrat que els hàbits i vicis engendrats durant el procés revolucionari s'incrusten de manera persistent en els costums de la nova societat i tenen llarga vida. Això passa també amb l'ús i abús de la violència.

Hem après així que cal fer l'esforç -en la mida del possible- de desterrar des del començament aquella mena d'actituds i hàbits que no desitgem en la societat socialista per la qual lluitem. Hem après que les revolucions més reeixides, més populars, més democràtiques, són les que aconseguoixen incorporar les grans masses, i no sols les del proletariat, a l'acció política, a través de l'explicació, el treball de convenciment (també de possibles adversaris) fins a reduir al mínim inevitable l'aplicació de la violència i de la coerció. Vietnam ha donat una lliçó clara en aquest sentit. El revolucionari que avui no comprengui que cal convèncer a més de vèncer és un revolucionari de poca alçada.

Formes noves de lluita de classes

Els treballadors espanyols, d'altra banda, han madurat molt en el curs dels darrers anys. La duresa de la guerra i de la repressió franquista els ha ensenyat a medir millor la força de l'enemic, a administrar millor les forces pròpies, a no buscar de forma aventurera la confrontació directa, sinó a acumular primer les forces, carregar-se de raó, buscar el suport material i moral d'altres capes i sectors socials, a combinar la negociació amb la lluita, tot aprenent així la importància dels objectius parcials i dels compromisos. El desenvolupament del capitalisme monopolista i el feixisme han clarificat també les coses i han facilitat una política d'aliances més àmplia i flexible.

Així ha anat canviant el clima de convivència, les formes de la lluita de classes. Durant més d'un segle la història dels pobles d'Espanya ha estat presidida pel famós epitafi de Larra: "Aquí yace media España. Murió de la otra media". I ha semblat que els pobles hispànics estiguéssim condemnats a una eterna i fatal divisió entre "dues Espanyes", destinades a esquarterar-se periòdicament en un bany de sang. Avui ens trobem potser al llindar d'una etapa nova de la nostra història, en què sigui enterrada definitivament aquella divisió. No és un atzar que l'oposició democràtica parli tant de "reconciliació". Si les coses van per aquí, el mèrit en correspondrà en una gran mesura a la classe obrera i a la seva avantguarda comunista.

Mentrestant, els qui s'entesten a mantenir les divisions irreconciliables i el clima de guerra civil són el franquisme i la ultra-dreta, perquè només poden governar per la violència. I els qui des de posicions antifranquistes empren el terrorisme com a arma resulten relíquies del passat, fàcilment manipulables pel feixisme.

En tot cas, no es pot posar de cap manera al mateix nivell el terrorisme del règim i el dels grups d'oposició. Ni pel seu volum -doncs el terror del règim ha estat infinitament més sanguinari i destructiu- ni pel seu sentit, perquè en definitiva els antifranquistes que utilitzen la violència individual són gent que se subleva de manera exasperada contra una situació d'injustícia flagrant. És per això que el nostre deure de lluitadors, tot i no estar d'acord en absolut amb els seus mètodes, és sortir en defensa dels homes com Garmendia, Otaegui i els altres processats sobre qui pesa l'amenaça de mort, per tal de salvar-los la vida. Prou sang! Aquesta és una exigència profundament humana i premissa d'una nova convivència al nostre país.

Criticar el terrorisme no és rebutjar tota forma de lluita violenta. La violència és inherent a la societat de classes, i fins i tot allà on no es manifesta obertament, existeix oculta en els actes més quotidians dels homes, en l'explotació i la humiliació diàries de milers, milions de persones. I si en la lluita per l'emancipació la reacció ens obliga a combatre amb la violència, no dubtarem a recórrer a la seva utilització, tractant sempre d'evitar que es vessi la sang. Però al costat de les masses i mai en forma de terrorisme individual.

Serrallonga

Una altra «guerra»...

(ve de la pàgina 4)

exigit fins i tot als periodistes. Però malgrat totes les coaccions, els camperols estremenys no s'han esporuguit. Després del compromís essolit, de l'acord del consell de ministres que atorga 35 milions de pessetes a través del FOHPPA, els agricultors es mantenen ferms i units en defensa dels seus drets, denuncien públicament a l'opinió i a les autoritats l'incompliment, per part de les empreses monopolistes, del que es va pactar, perquè el silenci significaria complicitat amb elles, per metria la destrucció impune d'una riquesa que ha costat creada amb la seva suor, perjudicaria groument els consumidors i causaria pregons danys als agricultors.

Un problema anàleg jeu i comença d'aflorar a les zones de Logronyo i Navarra, grans productors de tomàquet per a conserva.

Més que mai, cal enfortir la unitat i fermesa, l'organització i articulació de tots els camperols per tal d'exigir que es compleixi allò que està signat als contractes. Els camperols no volen que es burlin d'ells. Cal resoldre el problema del tomàquet, però, alhora, cal lluitar perquè canviï de soca-rel tota la política anticamperola del règim. Tots podem aportar alguna cosa perquè això s'esdevingui.

Militars processats

La notícia de la detenció y posterior processament d'un comandant i vuit capitans, tots ells d'altíssima qualificació professional, es pot adjectivar, sense exageració, de sensacional. Malgrat les zones d'ombra que cobreixen encara l'esdeveniment, la informació destacada que sobre els fets varen difondre alguns diaris i revistes legals ha permès una singular ressonància pública.

El succés ha tingut, d'antuvi, una conseqüència important i irreversible: El mite de la pètria unitat de les forces armades s'ha esmicolat. Cap jerarca del sistema no podrà ja invocar-lo per a encantament de despistats. Fins ara, la idea, certa, que l'Exèrcit havia deixat de ser un bloc homogeni al servei del manteniment del règim, malgrat que s'anava obrint pas, era encara de difusió restringida. Avui, ha esdevingut un valor entàs del gran públic. Això suposa un salt fonamental en el nivell de la consciència popular. L'espantall de la intervenció militar, gravitant damunt de qualsevol intent de canvi democràtic, tenallava, amb una certa resignació fatalista, els íntims anhels de llibertat d'extenses capes del país. Avui tothom sap que no és pas segur, ni de bon tros, que l'Exèrcit frustrarà, en última instància, qualsevol projecte democràtic. L'alternativa democràtica, que cada dia es dibuixa amb més nitidesa a partir d'una creixent dinàmica unitària, apareix amb una credibilitat insospitada. La lluita de masses afferma la seva perspectiva política i la democràcia es mostra a la generalitat de la gent com un futur viable per a Espanya.

L'home del carrer, el poble, no sap amb precisió què imputen al comandant Otero i als seus vuit companys. Li resulta sospitós l'afany minimitzador del ministre Coloma Gallegos i del cap de l'Alt Estat Major, Fernández Vallespín. Pensa, encertadament, que si el búnker ha col pit aquests nou militars és perquè no deuen estar precisament amb el búnker i els seus negres designis. Pensa, en definitiva, que, d'una o altra manera, són uns demòcrates enfrontats amb el feixisme. Que són un símbol de l'apropament entre el Poble i l'Exèrcit. De la reconciliació. Signe precursor del futur democràtic d'Espanya.

Sabem que la solidaritat que ha brollat en el si de les pròpies forces armades és ja pregona i extensa. Hi ha hagut una mena de noble pugilat entre companys d'armes per assumir la defensa dels processats. Allò que, no fa pas gaire temps, hagués estat una desbandada temerària, ara és un centre de convocatòria. I no ha fet més que començar. Que passarà si continuen detenint oficials? Perquè, pel que es veu, els disconformes es compten per centenars. Què passarà si arriben a assaure'ls al banquet del consell de guerra?, si arriben a condemnar-los?, si intenten expulsar-los de l'Exèrcit? Atenció, molta atenció política a aquest procés. Pot esdevenir decisiu.

"Treball", segur d'interpretar fidelment els sentiments de tots els militants del PSUC i de la classe obrera de Catalunya, vol fer arribar des de les seves pàgines, als processats i a les seves famílies, la més sincera salutació solidària.

Agost: Continuïtat de les lluites obreres

Si, a començament de l'estiu, el ram de la Banca era un dels que es trobaven en situació de més gran tensió (en gran part gràcies a les maniobres de la patronal i de la CNS en les eleccions sindicals), el mes d'agost ha acabat amb sengles concentracions davant del "Banco de Santander" i de la "Banca Catalana", en ambdós casos en defensa de companys represaliats: un acomiadament a la primera entitat, un detingut a l'altra. Els treballadors bancaris han anat fent successives mobilitzacions durant aquest període davant del que consideren com una ofensiva de la patronal per crear un clima de temor que freni la prevista mobilització de la tardor en relació amb el conveni, que es considera pregonament desfasat.

En el ram del metall, malgrat les vacances en massa, hi ha hagut diverses accions reivindicatives. En destaca la vaga de "Guisan", a Manlleu, on els treballadors van recórrer a fer servir els recursos legals del "dret de vaga" oficial per aconseguir el pagament de salaris endarrerits. Aquest plantejament de l'acció (que va acabar victoriosament) no va impedir la creació d'una caixa de resistència -la qual cosa està prohibida expressament pel decret de vaga- on van aportar la seva solidaritat des de treballadors d'altres empreses metal.lúrgiques de la comarca de Vic fins a centres parroquials.

Els recursos legals respecte de la vaga -que plantegen al moviment obrer una seriosa reflexió sobre les possibilitats que obren per a la mobilització en determinades circumstàncies- facilitaren també el triomf de l'acció més important d'aquest període: la vaga dels 300 treballadors de la "Pepsi-Cola". Iniciada la vaga, en reivindicació de millors condicions de salari i de treball, sense més tràmits que vàries assembleies de la plantilla i l'aprovació dels enllaços i jurats, l'empresa va replicar amb l'acomiadament de quinze treballadors, la sanció a 45 més i l'obertura d'expedient a alguns càrrecs sindicals. Posteriorment, mentre continuava l'acció, els treballadors de la "Pepsi-Cola" varen decidir acollir-se al Decret-Llei i es va aprovar per votació fer una "vaga legal". L'empresa va acabar per cedir, tant pel que fa al límit de vuit hores de treball (la principal reivindicació plantejada), com a l'anul.lació de tota mena d'acomiadaments i sancions.

Una gran part de les accions que s'han fet han tingut com a comú denominador la denúncia de l'encariment de la vida i l'exigència de millores salarials. Aquesta ha estat la reivindicació per la qual han anat a la vaga els treballadors de "Comprex", del ram de la fusta, i el motiu de la mobilització dels d'"Assa-Ces", del metall, ambdues de Sabadell. En tots dos casos la postura dels treballadors pot quedar resumida per un document signat per la plantilla de l'empresa constructora "Uninco", del Maresme, que diu: "Posem de manifest que, davant de l'augment constant de preus i de l'atur que amenaça deixar les nostres llars sense pa, és un fet evident que les retallades millores aconseguides en l'actual conveni han estat ja àmpliament superades."

L'agudització de les conseqüències de la crisi econòmica amenaça cada dia més les condicions de vida i els llocs de treball de la classe obrera. L'atur continua augmentant i hom considera, segons les últimes dades oficials, que només a Catalunya arriba ja als 50.000 treballadors, una gran part del ram de la construcció. Prosseguéixen també els expedients de crisi i de "regulació de feina" al tèxtil. I, d'altra banda, la inflació. Fomentada en gran mesura pel propi Govern, que ha tornat al seu costum tradicional d'aprofitar les vacances per apujar el preu d'una important sèrie de serveis i ha autoritzat la puja d'articles tan fonamentals com el pa, la llet, el metro i els segells, amb percentatges que van des de l'onze per cent el pa al 50 per cent els segells.

La clara desproporció entre els augments i revisions salarials (sotmesos permanentment al bloqueig oficial), el desfasament brutal respecte de l'encariment de la vida, la disposició combativa dels treballadors i dels seus representants sindicals, són els elements fonamentals que emmarquen el camí càp a una nova "tardor calenta", en la qual les més àmplies mobilitzacions al voltant de la defensa del poder adquisitiu i dels llocs de treball siguin els principals motius de reivindicació.

Eleccions sindicals

ORGANITZAR LA VICTÒRIA EN LA 2ª FASE

La batalla de les eleccions sindicals per la representativitat obrera planteja, en les properes setmanes, noves exigències i possibilitats. Convé recordar que es tracta d'una batalla en primer lloc de la classe obrera, però que, alhora, és una part, i important, de la batalla de tot el poble per la democràcia, una forma concreta d'avançar en la preparació de la participació obrera en la Vaga Nacional. Una batalla dels treballadors que, per tant, interesse tothom. Serà una confrontació en la qual els treballadors demostraran, altre cop, que el règim és incapaç d'impedir l'avenç del nostre poble cap a la llibertat, per més decrets i lleis que promulgui en el seu intent desesperat de "vestir de legalitat" el seu propi terrorisme.

Des del punt de vista del procés electoral convé insistir que la victòria en la segona fase de les eleccions sindicals és necessària per tal de donar ple sentit a la gran victòria obrera, unitària i democràtica aconseguida en les eleccions d'empresa i per tal de poder extreure'n totes les possibilitats. El nivell de lluita assolit, el nivell de combativitat de la classe obrera, el fet que, cada cop més, les lluites, si més no les decisives, es plantegen ja preferentment a nivell de zona, de ram, de comarca, l'exigència de múltiples formes de coordinació de masses que això demana, fan de la conquesta dels llocs de representativitat a tots els graons una exigència per a l'avenç de la mobilització obrera i la seva incidència político sindical.

Ja es coneixen les primeres disposicions sobre el reglament electoral. La seva preparació ha estat una nova prova que el règim està arraconat al seu búnker, gairebé en la clandestinitat. El que s'ha publicat fins ara demostra la seva por, el seu pànic a la democràcia obrera.

Són normes certament més restrictives, i això s'ha de denunciar. Restrictives per les limitacions que intenten posar als candidats, pels mecanismes electorals amb més compartiments, amb més esglaons, amb una major manca de proporcionalitat, amb les facilitats perquè continuïn els buròcrates, etc. Inclouen, alhora, algun element nou i molt positiu, com és ara la possibilitat de vot dels treballadors sense feina, resultat evident de la pressió que s'ha fet en aquest sentit.

Però, tot i ser un reglament que demostra la por del búnker sindical, convé assenyalar essencialment allò que és ja una pràctica general: Una cosa són les normes escrites i una altra la capacitat del búnker per fer-les realitat en tots els seus aspectes. Endemés, no cal oblidar l'element essencial en el qual cal recolzar la propera victòria obrera: la gran victòria assolida en la primera fase, els milers d'autèntics representants obrers dels quals han de sortir els càrrecs sindicals en la segona fase.

ARA, per tant, juntament amb la denúncia de les normes i de la forma com s'han elaborat, convé ja situar en primer pla l'objectiu central: GUANYAR LA SEGONA FASE, IMPOSAR LES NOVES CANDIDATURES UNITÀRIES I DEMOCRÀTIQUES A TOTS ELS NIVELLS.

Per a això, creiem necessari assenyalar allò que, segons el nostre parer, són les línies de treball essencials:

1r. Fer pressió sobre els organismes de la CNS per tal que els plans electorals de cada Agrupació i Unió siguin conegut i discutits pels treballadors. Les assemblees d'enllaços i de treballadors als locals del sindicat seran fonamentals per aconseguir-ho. En alguns rams ja s'està avançant en aquest sentit. En algunes d'aquestes assemblees s'ha procedit a l'elecció de comissions electorals democràtiques per elaborar, en nom dels treballadors, els plans electorals més adequats.

2n. El plantejament simultani de tots els problemes reivindicatius pendents, tot recollint les plataformes electorals de cada empresa, les noves exigències d'una inflació que continua essent galopant, els convenis col.lectius que finalitzen els propers mesos. En els casos de convenis provincials, locals, comarcals, de ram, apareix una immediata relació entre la plataforma a presentar i l'elecció d'una junta social i una comissió deliberadora capaces de defensar-la. Els convenis no resolts, els laudes previstos en els convenis provincials del metall i de la construcció, poden ser fronts fonamentals.

3r. Sobre aquestes bases, la formació de candidatures assoleix plena significació. Creiem que es tracta de desenvolupar a tots els nivells la constitució de candidatures "OBRERES, UNITÀRIES I DEMOCRÀTIQUES". Això no significa fer una selecció de candidats entre els enllaços que, amb aquesta etiqueta, varen sortir victoriosos a la primera volta, sinó recuperar ampliament allò que tals candidatures signifiquen; és a dir, agrupar al voltant d'un programa UNITARI i DEMOCRÀTIC els candidats en millors condicions per a defensar-lo en la més estreta relació representants-representats. O sigui que la formació democràtica, oberta, pública, de tals candidatures comprèn la recerca de relacions i compromisos amb enllaços elegits en "altres" candidatures a la primera volta, fins i tot amb gent considerada com a "verticalistes", sempre que això sigui al voltant d'un compromís explícit sobre un programa sindical concret. La definició de tals programes ha de ser una plasmació intel.ligent de la correlació de forces a cada nivell, analitzada amb confiança plena en la capacitat de la classe obrera, ensems que amb el realisme que ha de caracteritzar els dirigents obrers.

La pràctica sindical de masses que va caracteritzar les eleccions d'empresa, l'actuació sindical dels enllaços elegits i, al seu voltant, de tots els treballadors, poden assolir i han d'assolir ara noves victòries en aquesta segona fase de les eleccions sindicals. Noves victòries que cal organitzar tot orientant i estimulant, des del Partit i des del moviment obrer organitzat, la més àmplia activitat de masses. Serà un nou avenç en el procés constituent del sindicalisme de classe.

Portugal no ha de ser un altre Xile

Les notícies de Portugal són cada cop més inquietants. La reacció, aprofitant els enfrontaments i les lluites intestines de les forces populars, alça el cap, organitza assalts multitudinaris contra els militants del Partit Comunista Português i prepara activament la seva revenja. El govern del país es concentra cada vegada més en mans de l'Exèrcit, la guerra a Angola i a altres territoris ultramarins,s'estén, la situació econòmica es deteriora a un ritme accelerat, tant a Portugal com a les colònies, i el Secretari General del PCP, company Alvaro Cunhal, llança dramàticament el crit d'alerta sobre el perill que es produeixi un cop contrarevolucionari. En el moment que escrivim aquestes ratlles, els carrers de les grans ciutats lusitanes esdevenen escenari de manifestacions simultànies de partidaris i adversaris de l'actual govern, i per tot el país es respira un clima de tensió propici perquè un incident o una provocació pugui marcar el començament d'una guerra oberta entre les forces progressistes i perquè les forces contrarevolucionàries intentin emparar-se del poder.

Davant d'aquesta situació, el PSUC considera un deure internacionalista de totes les forces democràtiques i revolucionàries de Catalunya i de la resta d'Espanya impedir que els feixistes portuguesos facin servir el territori espanyol com a base per preparar o sostenir accions contrarevolucionàries. La detenció recent, a Galícia, d'un avió carregat de fulls subversius, que els tripulants projectaven llançar des de l'aire sobre Portugal, revela que una tal utilització del territori espanyol no és només un perill potencial sinó una realitat preocupant.

Els comunistes catalans pensem també que és necessari i urgent intensificar la solidaritat dels pobles d'Espanya amb el Govern, l'MFA, el PCP, el PSP i les altres forces democràtiques i revolucionàries portuguesa i evitar qualsevol acció o presa de posició sectària susceptible d'agreujar les disputes i contradiccions que existeixen entre elles actualment. Desitgem ardentment la consolidació de la revolució portuguesa, que és una contribució important a la nostra lluita antidictatorial i a la batalla mundial per la llibertat i el socialisme. Però veiem aquesta consolidació íntimament lligada al manteniment i progrés de la unitat popular infantada el 25 d'abril de 1974, el trencament de la qual pot menar Portugal a una tragèdia similar a la de Xile.

Per això ens semblen errònies les actituds que minen l'entesa i la col·laboració entre les forces populars i entre aquestes i l'MFA, tots plegats compromesos públicament a edificar a Portugal un règim democràtic orientat cap al socialisme. Tenen una responsabilitat particular en aquest terreny el PCP i el PSP, l'enfrontament dels quals ha facilitat la divisió interna de l'MFA i la contraofensiva reaccionària que posen en perill el futur de la revolució portuguesa. La col·laboració de comunistes i socialistes és una condició per al progrés de la lluita per l'ampliació de la democràcia i per al triomf del socialisme, tant a escala mundial com en el marc europeu. Així es va proclamar a la Conferència Internacional de Moscou del 1969 i a la reunió dels Partits Comunistes de l'Europa capitalista celebrada més recentment a Brussel.les.I així es proclama als programes d'acció de cadascun dels participants a l'esmentada conferència de Brussel.les, comprès, és clar, el PCP.

Segons el nostre parer, el mètode de llançar crides públiques a la unitat acompanyades d'atacs i insults contra els mateixos als quals ens adrecem, mètode que fan servir sovint a Portugal portaveus qualificats del PCP i del PSP, caldria bandejar-lo per sempre de les pràctiques polítiques. La col.laboració entre socialistes i comunistas a Portugal requereix, d'antuvi, prescindir dels atacs i insults públics, seure a discutir, dialogar serenament, cercar solucions de compromís, supeditar els punts de vista propis a l'interès del país i de la revolució. I, fora de Portugal, reclama no arrenglerar-se críticament i incondicionalment al costat d'un o altre partit -la qual cosa representa,de fet, estimular-los a prosseguir la baralla i estendre-la a nivell internacional-, sinó posar en joc la nostra influència perquè la col.laboració i la germanor entre els dos grans partits portuguesos es restableixi com més aviat millor. Aquesta és la línia que guia la conducta del PSUC i dels comunistes de tot Espanya. (1)

(1) Després d'escrit aquest comentari arriba la notícia que el general Vasco Gonzalves ha estat substituït en la presidència del Govern per l'almirall Pinheiro de Azevedo. La notícia no minva -segons el nostre parer- la validesa dels nostres raonamente.

Una altra «guerra» pagesa

Va començar a Amposta. El malestar creixia entre els pagesos a mesura que transcorrien els dies i els reduïen el preu del tomàquet. Mentrestant, el preu es multiplicava als centres de consum. En baixar el preu a 3'50 pessetes el quilo, els pagesos de la zona d'Amposta varen dir prou! i, després de fer algunes reunions, varen acordar declarar una vaga de vuit dies en la recollida del tomàquet per protestar del baix preu que els pagaven pel fruit. Els pagesos exigeixen que els fixin un preu mínim de cinc pessetes per quilo.

Un nou conflicte, més greu que el d'Amposta i que hom ha anomenat la "guerra del tomàquet", va brollar alguns dies després a les Vegas del Plan de Badajoz.

A Extremadura, la campanya del tomàquet comença habitualment el primer d'agost. Però enguany, malgrat el rigor de l'estiu que avançava la maduració del fruit, el dia 14 encara no s'havia iniciat la industrialització. Davant del baix ritme de recollida, la qual cosa feia que el tomàquet es podrís a la mata, els camperols extremenys varen decidir la protesta. Uns 400 camperols i camperoles del poble de Mijares i altres propers varen concentrar tractors, remolcs, carros de mules, turismes i motocicletes i varen tallar durant algunes hores l'intens trànsit de la carretera nacional Madrid-Lisboa. Entre Mérida i Montijo es varen llençar uns 40.000 quilos de tomàquets.

Uns 500 colons de Valdelacalzada i pobles propers varen penetrar amb els seus tractors a COBASA (una de les indústries monopolistes, del Banco Fierro) i, en veure com descarregaven tomàquets de la seva finca de mil hectàrees i rebutjaven el dels pagesos, varen bolcar, indignats, els tomàquets de COBASA a la carretera.

Els camperols, per a la defensa dels seus drets i interessos, han creat una Comissió Executiva per forçar les factories a treballar a ple rendiment, ja que ho feien només a un terç de la capacitat productiva.

El dia 18 hi va haver una reunió de més de 800 agricultors a Valdelacalzada per tractar dels problemes i veure de trobar una solució. Forts contingents de la Guàrdia Civil van estar apostats durant la celebració de la reunió. La Guàrdia Civil vigila les factories i els qui s'hi acosten s'han d'identificar. Això s'ha

(passa a la pàgina 5)

L'«operació» Huertas i Claveria

"Un periodista empresonat. Per exercir la professió i per mantenir l'ètica del secret professional. I tots els periodistes s'hi han sentit afectats", comentava un editorial del setmanari "Canigó" sobre la detenció de Josep Mª Huertas i Claveria, el seu processament i l'àmplia solidaritat professional i ciutadana que s'hi ha manifestat.

DECISIÓ MEDITADA ACURADAMENT

Efectivament, el 22 de juliol el conegut periodista era conduït a la presó Model, a disposició de les autoritats militars. Al cap de poc era processat, sota l'acusació d'haver "injuriat l'Exèrcit", perquè havia al.ludit, en un article publicat al diari "Tele/Exprés", a les conegudes facilitats que, els anys de la postguerra, varen gaudir algunes vídues dels militars franquistes per a regentar els "meublés" de Barcelona. Jutjat durant la darrera setmana d'agost, en Huertas i Claveria ha estat condemnat a la pena de dos anys de presó, la qual cosa ha causat una intensa commoció en els medis periodístics, ciutadans i polítics de Catalunya.

Una primera anàlisi ens diu que es tracta d'una decisió preparada acuradament (l'article incriminat va aparèixer un mes i mig abans de la data de l'empresonament), la significació de la qual cal cercar-la en l'ofensiva del "búnker" contra aquesta zona de llibertat que, especialment a Catalunya, ha anat esdevenint la premsa d'empresa durant el darrer període. Es tractava d'aprofitar l'època de les vacances per desfermar l'atac, bo i prenent com a "cap de turc" un periodista que, com en Huertas i Claveria, era manifestament conegut -des de la seva positura de militant catòlic- com a constant defensor dels interessos dels treballadors i veïns de Barcelona i en particular del Poble Nou, on desplegava una intensa activitat ciutadana.

Lògica, i esperançadora, l'àmplia mobilització solidària que va englobar associacions de veïns, col.legis professionals, agrupacions religioses i culturals i un gran nombre d'entitats ciutadanes.

LA RESPOSTA DELS PERIODISTES

Aquells qui varen veure clars, immediatament, els objectius de l'"operació Huertas" varen ser els seus companys, els professionals de la informació. "El cas Huertas és una petita arma llancívola, però ell no n'és el veritable objectiu", assenyalava el comentarista de "La Editorial Catòlica", Luís Apostúa, que indicava: "L'objectiu en són les publicacions de caràcter independent, a les quals hom desitja apagar l'altaveu." La resposta dels periodistes de Barcelona no es va fer esperar. Es van declarar en vaga total al moment que es va conèixer la notícia de l'empresonament d'en Huertas, la qual cosa va tenir com a conseqüència (amb el suport decidit dels treballadors dels tallers en alguns casos) la primera vaga de la premsa a Espanya des del 1939. Van deixar de sortir pràcticament tots els diaris de la ciutat, amb excepció de "La Vanguardia" i la premsa del Movimiento.

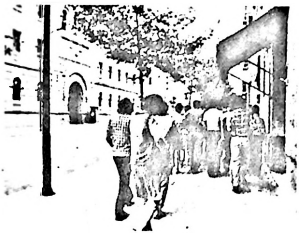

Periodistes de Barcelona es concentren davant la preso model durant l'empresonament de Josep M.ª Huertas.

La mobilització dels periodistes va continuar després amb altres formes que permetessin la continuïtat i consolidessin la unitat establerta. Les successives assemblees a les redaccions dels diaris i als locals de l'Associació de la Premsa, la "vaga de signatures", els aturs periòdics i l'hora de vaga el dia del judici testimonien l'actitud solidària permanent de la majoria de les plantilles de Barcelona, que no van oblidar mai que allà que també estava en joc era la consecució de "garanties jurídiques en l'exercici de la llibertat d'informació i expressió".

ALTRES MANIOBRES DESBARATADES

Amb l'"operació" s'intentava, també, crear un fort estat d'opinió hostil a la premsa al si de l'Exèrcit. Els periodistes, i amb ells tots els sectors solidaris amb en Huertas i Claveria, varen ser conscients d'aquest risc des del començament i varen procurar allunyar-lo de manera clara i decidida. "És desig de la col.lectivitat periodística barcelonina deixar fora de dubte que... no ha existit cap propòsit d'enfrontar els professionals de la informació amb les forces armades", va manifestar la Comissió Permanent que va prendre, també, la iniciativa de promoure una reunió d'esclariment amb un grup d'oficials de l'Estat Major. Malgrat tot, no hi ha dubte que l'Exèrcit ha estat probablement una de les víctimes majors d'aquesta operació per a la qual ha estat instrumentalitzat.

De manera similar, una enèrgica repulsa va contestar la nota grotesca del Comitè Executiu Sindical que volia fer empassar que l'article de Huertas era ofensiu per a la classe obrera. Intent va, a més a més de mesquí i menyspreable, que va ser rebatut pels mateixos que havien elegit en Huertas i Claveria enllaç sindical en les recents eleccions, com també per l'Agrupació de la Premsa del Sindicat de la Informació i per grups de treballadors de diverses empreses. Manifestacions de solidaritat que, com va dir un grup de dirigents obrers, varen constituir "una expressió conscient i solidària de treballadors i representants sindicals amb l'esmentat periodista".

Des de les pàgines de "Treball", com a col.legues, com a portaveus dels periodistes comunistes, com a solidaris de la constant honestedat professional, política i vital d'en Josep Mª Huertas i Claveria, ens afegim al clamor ciutadà que exigeix la seva llibertat.

Jaume Montoliu

39 aniversari del PSUC

Enguany diverses organitzacions del partit han commemorat el 39 aniversari de la fundació del PSU de Catalunya, com en altres anys, amb sortides al camp i altres actes col.lectius que han servit per a donar a conèixer més àmpliament el partit i la seva política i la seva activitat.

El nostre corresponsal a SABADELL ens envia una crònica sobre l'acte. "Com que es va fer a mitjans d'agost, en plenes vacances -diu-, l'afluència no fou gaire nombrosa: unes 150 persones".

"A la primera intervenció es va fer un repàs històric políticament molt ric sobre la creació del PSU. A continuació un altre orador es va referir a la situació del partit a Sabadell i va acabar cridant tothom a eixemplar l'organització per tal d'a conseguir el partit de masses que ens cal. Va parlar també un dirigent del Metall valorant les eleccions sindicals i cridant a reforçar la victòria en la segona fase".

CALAMITAT NATURAL I CALAMITAT POLITICA

Dues grans tempestes, amb forta pedregada, han assotat 8.000 hectàrees de les comarques de l'Urgell i Pla de Lleida. Els danys són incalculables. S'estimen en més de mil milions de pessetes. Han afectat 50 milions de quilos de fruita. La collita de l'any que ve es reduirà en un 40 per cent i d'algunes varietats no hi haurà collita fins d'aquí a dos anys. El blat de moro, l'alfals i les hortalisses, han estat durament crebantats.

El problema és especialment greu, sobretot si tenim en compte que les explotacions pertanyen, en la major part, a pagesos treballadors, els ingressos nets dels quals equivalen al salari dels obrers i n'han de viure tot l'any.

Els pagesos lleidatans, que ocupen un dels primers llocs del país pel seu esforç, tenacitat i sacrifici per assolir una agricultura moderna, amb productivitat alta, veuen truncades les seves perspectives per una calamitat de la natura. Però aquesta es podria compensar ràpidament si no hi hagués una altra calamitat més gran que els assota tots els dies de l'any: la política anticamperola del règim.

Poc es pot esperar d'aquest règim si una àmplia mobilització de tot el poble no l'obliga. És indispensable posar immediatament dempeus totes les forces pagases i també totes les forces ciutadanes, perquè, plegats, imposem la declaració de "zona catastròfica" a l'afectada per les tempestes, la concessió de moratòries i la compensació dels danys soferts.

EL TERRORISME ES COSA DEL RÈGIM

Els ultres del govern, decidits a jugar fort per aturar l'ofensiva democràtica, són els primers agents del terror. El decret-llei n'és la prova culminant. A més, hi ha un foment sistemàtic de l'agressivitat dels agents de la policia. Només així s'explica la brutalitat amb què han estat tractats els joves reunits a Gràcia en ocasió del recital de Raimon. 20 detinguts, 8 dels quals passen a jurisdicció militar, han estat sotmesos a un tracte cruel, fins al punt que F. Xavier Antonio Muñoz, de 22 anys, va haver d'ingressar al Centre Perecamps amb talls a les venes de coll i braços. Tortures? Intent de suïcidi? Si-hui el que sigui, una nova crueltat que cal denunciar i combatre, i que no aturarà el combat.

Un assassinat ignominiós: DIEGO NAVARRO

Un cop més la dictadura ha assassinat i aquesta vegada no enmig de "disturbis", sino a sang freda.

El company Diego Navarro ha mort a mans de tots els botxins de la dictadura: la BPS o la "brigadilla" de la Guàrdia Civil, que li va engegar un tret i el va ferir de molta consideració a la concentració democràtica i socialista de l'Arboç del Penedès el 25 de juliol; les autoritats militars que disposaren el seu ingrés a la presó de Tarragona sense que li haguessin tret la bala i amb unes condicions de salut molt precàries; els funcionaris de la presó, que no el varen ingressar a la infermeria sinó que el varen incomunicar. I després volen que ens creiem que s'ha suïcidat..!

Un nou assassinat de la dictadura, aquesta vegada d'un company molt valerós i lluitador, un company que ja havia estat empresonat a la vora d'un any, que era molt estimat pels veïns i tots els treballadors de Sant Vicenç dels Horts. Ara fa dos mesos el varen elegir representant sindical dels treballadors sense feina, situació en la qual ell es trobava.

Aquesta estimació es va traduir, mentre fou a l'hospital, en l'afluència de desenes de persones del poble i, despres, en el seu enterrament, veritable mostra del gran afecte que tothom li tenia. Més de 600 persones varen formar una impressionant manifestació de dol, amb el taüt del company sobre les espatlles, més d'una desena de corones i milers de clavells vermells. Fou el darrer homenatge.

Estimació i afecte que s'han traduït també en l'atur que es va produir a l'única fàbrica de Sant Vicenç que treballava aquell dia, la Bofarull; en les quasi cent mil pessetes que s'han recollit ja pel poble, mentre que es comença a recollir també a tots els altres de la comarca.

Hi ha hagut manifestacions contra aquest assassinat a diversos llocs, i pintades a les parets, notes d'associacions de veïns que demanen la investigació dels fets, funerals, com els de Tarragona i Barcelona i altres formes que expressen la indignació i el dol popular.

La solidaritat amb la seva companya i els seus cinc fills no es datularà. La sang del company Navarro no ha caigut sobre terra erma. La seva sang redoblarà encara més la lluita d'aquest poble per acabar amb el feixisme, per la llibertat i el socialisme.

Els comunistes, amb gran dolor i indignació però amb l'esperit de lluita reforçat, volem testimoniar a la seva companya Dolores i als seus cinc fills el nostre més profund sentiment de suport i de solidaritat en aquests moments terribles.

El sentit de la vida i la mort del company Diego és molt encoratjador, avui, per a tots els homes i dones d'aquest poble que lluita i lluitarà per acabar amb aquests assassinats.

L'enterrament del company Navarro, a Sant Vicenç dels Horts (Foto "Treball")